

rigtig ud. Hun syntes nu, at det var bare det, hun havde trængt til. Og hun drak paany af den stærke, blodsorte Vin, skønt hun godt kunde mærke, at den allerede var stegen hende til Hovedet.

Et Jernbanetog buldrede i det samme ud af Bjergsiden ovenover dem, dundrede over Broen og forsvandt i en ny Tunnel paa den modsatte Side. Denne Torden vækkede et Pakæsel, der stod bundet i Skyggen af en Platan henne ved Kirkemuren. I sin Ærgrelse over at blive forstyrret i sin Middagslur gav den sig til at skryde gudsjammerligt. Da den først var begyndt, kunde den aabenbart ikke holde op igen, og til denne Taffelmusik fortsattes nu Maaltidet under vedvarende Overgivenhed.

Bagefter gik de igen ned til Stranden og tog Plads paa en Bænk under den solbagte Klippevæg. Fru Bertha, der heller ikke havde taget sig i Agt for den lumske Landvin, begyndte her en noget omstændelig Fortælling om et Rejseeventyr, som hun og hendes Mand engang havde haft i Schweiz.

Torben var en hensynsfuld Tilhører, hvorimod Jytte hurtigt blev utaalmodig. Moderen var i det hele bleven hende til Besvær. Hun længtes efter at blive ene med Torben, at føle hans Hænder omkring sit Hoved, hans Mund mod sin. Men Moderens Historie fik ingen Ende, og da rejste hun sig tilsidst